

הנסיכה וציפור הזהב

ס. ניקולוב

הערש הקסום, כדי שכולם יירדמו
ויחלמו חלומות מתוקים עד השחר.
אך יום אחד קרה דבר איום.
מכשפה מרושעת למדה על השירה

לפני שנים רבות, בממלכת רחוקה,
חיה נסיכה יפה. היו לה שערות
אדומות ארוכות והיא אהבה ורדים.
קראו לה נסיכה ורד.
כל ערב, בדמדומים, הנסיכה ורד
הייתה יוצאת למרפסת ומחאה כף.
אז, משום מקום הייתה מופיעה
ציפור זהב ומתיישבת על כתפה
ומיד שערות הנסיכה זהרו והאירו
את השמיים באור אדום.
הציפור שרה אז שיר קסום, הנסיכה
הצטרפה אליה בשירה וכולם
בממלכה היו נרדמים וחולמים
חלומות מתוקים עד השחר.
כך עברו שנים. הנסיכה ורד עם
ציפור הזב שרו כל ערב את שיר

ושערותיה של הנסיכה נעשו מיד
שחורות כמו זפת.
גם באותו הערב יצאה הנסיכה
למרפסת ומחאה כף. אך כשהופיעה
ציפור הזהב שערותיה של הנסיכה
זהרו בשחור במקום באדום. הציפור
שרה את שירה וגם נסיכה ורד שרה
את שיר הערש שלה, אך באותו
לילה לכולם היו רק סיוטים וחלומות
בלהות.
למחרת הנסיכה העצובה שאלה את
הציפור שלה:
"אמרי לי, ציפור זהב, איך אוכל
להפוך את החלומות של האנשים
להיות שוב מתוקים עד השחר?"
"שערות שחורות במי ורד" צייצה
הציפור בתשובה.

של נסיכה ורד והחליטה לכשף
אותה.
"אברה-קאדברה סים-סאל-ביר,
צבע הורד ישחיר!" אמרה המכשפה

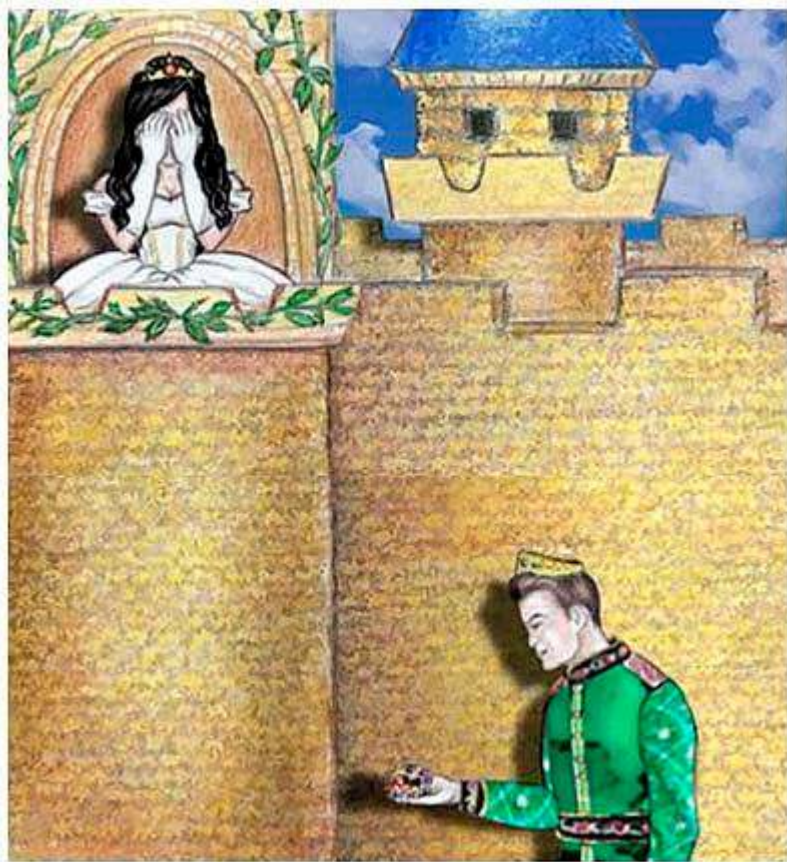
"אברה-קדברה סים-סאל-ביר, צבע
הורד ישחיר!" ושערותיה של
הנסיכה נעשו שוב שחורות כמו
זפת. אך הפעם המכשפה גם

התשובה הפתיעה את הנסיכה אך
היא בכל זאת נשמעה לה. היא
מילאה קערה במים ופיזרה עלי
כותרת של ורדים אדומים עליה. ואז
טבלה את שערותיה במים והן הפכו
מיד לאדומות.

באותו ערב, כשהציפור ישובה שוב
על כתפה של הנסיכה, השערות
האדומות האירו את השמיים בזוהר
אדום כמו קודם. הנסיכה שרה את
שיר הערש שלה וכולם בממלכה
נרדמו וחלמו חלומות מתוקים עד
השחר.

המכשפה המרושעת כעסה נורא
שהכישוף שלה לא צלח והיא
החליטה לחזור עליו.

בדמעות. דמעה אחת נפלה
מהמרפסת לאדמה למטה. ובאותו
הרגע עבר שם נסיכך צעיר ויפה.
הוא עצר תחת המרפסת של

השחירה את כל פרחי ורד האדומים
שבממלכה כולה.
"נראה איך תצליחי לגבור עכשיו על
הכישוף שלי" היא לעגה לנסיכה
בכעס.

ושוב הנסיכה העצובה שאלה את
הציפור "אמרי לי, ציפור זהובה, איך
אוכל לעשות את חלומות של
הניתנים שלי שוב מתוקים עד
השחר?"

"שערות שחורות במי ורד" צייצה
הציפור בתשובה.

"אך איפה אמצא עכשיו ורד אדום?"
"שערות שחורות במי ורד" צייצה
שוב הציפור ונעלמה.

הנסיכה הייתה אובדת עצות. הצער
שלה היה כה גדול שעיניה התמלאו

אמינותי כלפיה. וגם היא עשתה
כמוני והורידה שיערה מראשי."
"זה נכון, אבא" אמרה הנסיכה
והוציאה קופסה קטנה. היא פתחה
אותה והראתה שיערה אחת מראשו
של הנסיך.

הנסיכה, הוציא קופסה קטנה
ומתוכה שיערה אדומה בודדת.
הוא התכופף ושם את השיערה על
הדמעה של הנסיכה. ואז קרה נס.
השיערה האדומה הפכה לשיח
ורדים אדומים.
הנסיך קטף ורד אחד והביא אותו
לנסיכה. היא מיד ניגבה את
דמעותיה ושמה את עלי הכותרת
למים. אז טבלה את שערותיה
בקערה ובכך שברה את הכישוף.
כולם נדהמו והמלך שאל את הנסיך
"איש צעיר, איפה מצאת את
השיערה האדומה?"
"כששנינו, הנסיכה ואני, היינו ילדים,
הורדתי ושמרתי שיערה אחת
מראשה כדי להראות לה את

כולם שמחו כששמעו את החדשות.
הנסיכה והנסיך נישאו עוד באותו
היום.

כשהמכשפה המרושעת ראתה
שהכישוף שלה התבטל שוב
התחילה להתנפח מרוב כעס, עד
שבסוף התפוצצה לאלף חתיכות.
מאז בכל גינות הממלכה שתלו
ורדים אדומים והנסיכה המשיכה כל
ערב לשיר את שיר הערש שלה, כדי
שכל הנתינים יירדמו ויחלמו חלומות
מתוקים עד השחר.